

af nogen Art, er formentlig saa nøje knyttet til denne Udskydelsesret, at den bør opretholdes, selv om det maa erkendes, at den giver og har givet Anledning til enkelte Ulemper.

Flertallet kan ikke erkende, at det skulde være en Modsigelse at bibeholde Udskydelsesretten af Nævninger, naar ikke en tilsvarende Ret gives Parterne overfor Doms mændene. Nævninger skønner selvstændig og uafhængig af Retten over Skyldspørgsmaalet, hvis Afgørelse kan betyde Liv eller Død for den Tiltalte. Doms mændene fungerer i Sager af mindre vidtgaaende Betydning og er undergivet Dommernes Ledelse og Kontrol saavel under Proceduren som ved Skyldspørgsmaalets Afgørelse.

Flertallet kan dog tiltræde den i Betænkningens § 860, Ændring I, foreslaaede Begrænsning af Udskydelsesretten til 3 (i Stedet for 4) fra hver Side.

ad Afsnit VI. Særlige Regler om Afhøring af Børn.

a) Hele Retsplejeudvalget formener, at den i Retsplejelovens § 29 hjemlede Ret til at lukke Dørene under Retsmøder udenfor Domsforhandling, naar Sigtede er under 18 Aar, bør udvides til ogsaa at omhandle Retsmøder under Domsforhandling. Man mener, at et saadant Hensyn til de unge Personer stemmer godt med Lovgivningens Stilling overfor disses Lovbrud i det hele taget og i sig selv er uden al Betænkelighed. Man gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at Bestemmelsen, hvis det her foreliggende Forslag bliver Lov, vil være uden synderlig Betydning, idet efter Forslaget Retsmøder under Sagens forberedende Stadier skal indskrænkes til et Minimum.

b) Det i Betænkningen stillede Forslag om Indsættelse af et nyt 2. Stk. i Retsplejelovens § 184 synes at aabne Mulighed for, at Afhøring af Børn under 15 Aar kan foregaa udenfor Retten. Det bør fastslaas, at den ikke kan foregaa udenfor Retten.

ad Afsnit VII. Ændringer i Reglerne om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m.

a) Retsplejeudvalget kan ikke tiltræde de i Betænkningen som § 1018 b fremsatte Forslag og skal i saa Henseende udtale følgende:

Overfor Spørgsmaal om Erstatning for Varetægtsfængsel kan man efter Udvalgets Opfattelse kun opstille to Yderstandpunkter, nemlig *enten* at den, der forlanger saadan Erstatning, maa godtgøre eller dog i høj Grad sandsynliggøre, at han er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han var fængslet, *eller* at Erstatning principielt tilkommer enhver, der har været fængslet, uden at Undersøgelsen har ført til hans Domfældelse.

Det *første* Standpunkt indtoges af Lov 5. April 1888 og er saavidt vides, det i europæisk Ret almindelig antagne. Det har som Udgangspunkt Erkendelsen af, at Staten for sin og sine Borgeres Sikkerheds Skyld er nødsaget til i et ikke ubetydeligt Omfang at anvende Varetægtsfængsel, uden at den Sigtedes Skyld endnu kan være godtgjort, altsaa paa Grundlag af en mere eller mindre vel begrundet og underbygget Formodning, at en paa saadant Grundlag foretagen Fængsling — naar de legale Betingelser herfor overhovedet er tilstede — er en *lovlig* Handling, der ikke ophører at være dette, selv om det maatte vise sig, at Grundlaget svigter, idet Sigtedes Uskyld før eller senere godtgøres eller sandsynliggøres, men at Staten i slige Tilfælde af Billighedshensyn bør give den, hvem Skaden har ramt, en passende Erstatning.

Det *andet* Standpunkt staar i nær Forbindelse med den moderne Erstatningslære, hvis Princip er, at der saavel i Statens Forhold til sine Borgere som mellem disse indbyrdes i det moderne Samfundsliv paa mangfoldige Omraader opstaar Gnidninger, Intersekollisioner, der for den ene af Parterne medfører Tab, med Hensyn til hvilke der mangler tilstrækkelig Grund til, at det skal forblive hos den Tablidende, men snarere bør bæres — helt eller delvist — af den Tabforvoldende som en Del af den Risiko, han løber til Gengæld for, at han mere eller mindre ubetinget har faaet Koncession paa eller faktisk udøver en lovlig Virksomhed, der udsætter og efter sin